

Mia Søreide fortsetter der hun slapp i forrige nummer av ¿Qué Pasa?

- Vi var vel kommet til begynnelsen av 70-årene, sier hun.

Norske kvinner og menn strømmet til Costa Blanca og oppgavene vokste. Behovet for en skole for norske barn ble det neste som måtte dekkes. Hun finner fram skolens jubileumsskrift for perioden 1972 til 1992 og vi leser sammen.

Loven om offentlig tilskudd til norske privatskoler i utlandet trådte i kraft i 1970, og det ga startskuddet til opprettelsen av Den norske skole Costa Blanca. Skolen startet høsten 1972 i en villa på El Romeral, med 12 elever. Første skoledag var 29. august. Den fikk raskt det humoristiske klenge-navnet "Dusin-skolen". Initiativtagerne til denne spede begynnelse var Jon Svanberg, Johan Warpe og lærer Johanne Margrethe Eide.

Som reiselivsmann og konsul, ønsket Jon en skole i området, slik at det kunne bli mulig for nordmenn med

barn i skolepliktig alder å oppholde seg her over lengre tid, uten å måtte bekymre seg over barnas skolegang. (Les om Jon i forrige nr av ¿QP?.red. ann.)

Skolen var fra begynnelsen 9-årig og todelt. Lærerstaben besto av rektor Johanne M. Eide og hennes datter Marit, nyutdannet fra lærerskolen.

Skolestyrets formann dette første året og de neste seks årene, var Eva Lien Warpe. Men det å få legalisert drift av en norsk skole i Spania, var en annen nøtt å knekke og en viktig betingelse for kunne opprettholde skolen. Det var ikke gjort "over natten". Innen utgangen av det første skoleåret var elevtallet allerede mer enn fordoblet. Det hastet. Skolen måtte ha en ansvarlig eier. Stiftelsen Den norske skole Costa Blanca ble etablert, flere ildsjeler bidro, men det er Jon som skal ha æren for at det ble en spansk godkjenning av skolen. Skolehistorien får bli et annet kapittel, dette skal jo handle om klubben.

- Men jeg må få ta med en kuriositet fra denne tiden. Den het "Guerra de los Biquinis" – "bikinikampen" – egentlig kanskje diktaturstatens kamp mot fremskrittet.

Pedro Zaragoza, Benidorms fremsynte borgemester på den tiden, forsto betydningen av nordisk og nord-europeisk turisme. Forretning var

Foto: Leif Kverneland

forretning.

Bikinisaken - det at det var forbud mot bikinier - opptok ham sterkt. Han dro med motorsykkelen sin til Madrid for å ta dette opp med Franco. Franco ville ikke støte presteskapet, men han stilte seg heller ikke negativ til bikinisaken. Det handlet om viktige økonomiske interesser for Spania. Dermed kom det til enighet om at politiet i Benidorm bokstavelig skulle lukke øynene når de så bikinikledde på stranden.

Klubben, ja. Vi måtte jo ha et emblem, et merke som var vårt. Det skjedde helt spontant, en -1-peseta mynt ga formen til skroget, en rett strek ble stanga, eh-masta, og en schwung på streken, ble til seilet. Midt i skroget skrev jeg DNC som sto for Den Norske Club, vi var jo i utlandet og club var jo mer internasjonalt. Vi fornorsket det litt senere, det kunne jo forveksles med en bank den gangen.

I de første tjue årene hadde klubben tilholdssted i El Vikingo, med unntak av et kort opphold i Kloomp i Albir. Så i 1990 flyttet de inn i Alfa Lux, vis-à-vis Mendoza i Alfaz.

Men tilbake til El Vikingo:

Jeg husker alle de prominente gjestene som klubben hadde på besøk i

Fra en fest i Alfa Lux tidlig 90-tall.

denne tiden: eventyren Thor Heyerdahl, krigshelten Shetlands-Larsen, vår alle Wenche Foss, Oslos ordfører Albert Nordengen, kunstneren Ferdinand Finne, samfunnsforsker Johan Galtung, - han bor jo fremdeles her i nabolaget - og midt på 80-tallet kom Kong Olav på besøk.

Alfa Lux - sett fra Supermercado Mendoza

Da kongebesøket var bekreftet kom det samtidig invitasjon til alle norske konsulater i Spania og til formannen i

Den Norske Klubben, alle var invitert med fruer (det var sånn den gangen) til å delta i gallamiddag i Palacio de El Prado i Madrid sammen med kong Olav, kong Juan Carlos, dronning Sofia, prinsessene og spanske og norske myndigheter.

Da visste vi at vi hadde nådd et viktig mål: Vår norske koloni var integrert, akseptert og respektert!

Det miljøet vi har i dag, er blitt til ved at mange har gitt sitt bidrag, hver på

sin måte. De har alle vært med på å "dra lasset" på forskjellig vis. Enten det har vært ved å starte skoler, barnehager, klubber, restauranter, butikker, meglerkontorer, teatergruppe, sangkor, advokatkontorer osv, så har de vært med på å skape et felles miljø. Det er blitt startet aviser og magasiner, historielag og trimgrupper. Mange har hjulpet nykommerne til å finne seg til rette og gitt dem opplevelsen av å være velkomne.

Uansett, vi har flyttet til et land et godt stykke unna vårt eget, men tidene forandrer seg og våre barn og barnebarn vil kanskje i fremtiden være mer enn kun norske, svenske, hollandske eller engelske, de vil rett og slett være europeere.

Gardinsøm på dugnad. (ingen menn som sydde den gangen, nei!)

Merethe Ihlen forteller

Hei Merete, vil du fortelle oss litt om hvordan det var å komme som nyutdannet ung kvinne til sekstitallets Spania?

Jeg husker ennå de siste kilometre frem til Alfaz del Pi, på veier gjennom appelsinfarmer. Det var lite lys å se. Tankene vandret hjemover til mine medstudenter, og en hard kjerne av akp-ml-ere, som nesten hadde skremt livet av meg med sine fortellinger om hvor forferdlig og elendig alt skulle være i Spania, og hvor umulige arbeidsforhold det var. De skal være unnskyldt. Vi var unge og "ignorantes"! Oppdraget var påbegynt og jeg har aldri angret på det.

Året var 1968 og Spania vant Melodi Grand Prix musikkonkurranse med sangerinnen Massiel og La la la. (Du finner den på youtube: <http://www.youtube.com/watch?v=TsOMsmFmioc>), eller søk på Massiel. Noen måneder senere var

det Julio Iglesias med "La Vida Sigue Igual" som vant sangfestivalen i Benidorm. (Vil du ha en smakebit av tidsånden prøv denne: <http://www.youtube.com/watch?v=A1uU75Wjwqo>.)

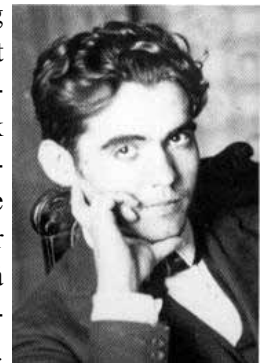
Så var det Olabuksene da. For jenter altså!! Å bruke trange olabukser eller korte skjørt var overhodet ikke akseptabelt på den tiden. Jeg fikk stadig beskjed om at det var spanske vaner som skulle overholdes. Jeg forsto den gang egentlig aldri den stadige hentydningen til den "svenske synden". Men senere skjønnte jeg at siden vi var norske, var vi jo nesten svenske. Det var den gang de spanske gutta dro i busslaster over til Frankrike for å se Anita Ekbergs film, og bikinis på stranden var en "severdighet".

Det var også den gangen hovedgaten i Alfaz het Calle de Generalissimo Franco, og som i dag heter Carrer Frederico Garcia Lorca. I dag er det kanskje ikke mange som reagerer på det, men det var utenkelig bare å

nevne navnet Lorca på den tiden. Federico García Lorca ble født 5. juni 1898, og han ble drept 19. august 1936 av de spanske nasjonalistene (les "Francos folk" red.anm.). Lorca var en spansk dikter og dramatiker, men er også kjent som maler, pianist og komponist.

For en ung norsk student som hadde Garcia Lorcas verk som hovedinteresse, var dette et tema som var helt umulig å diskutere åpenlyst blant folk.

Men jeg kan fortelle at den mest beleste i byen den gangen, var gamle arkitekt Fermin Figueres. Det var han som designet Ibiza-stilen på de opprinnelige huse- ne i Colonia Escandinavia. Han øste av sin enorme viten og var med på å diskutere både politikk og ulovlig litteratur blant gode venner.

For meg, som hadde faste dager som oversetter av skjøter hos Notarius i Benidorm, var det spesielt viktig å holde stilen konservativ. Notarius D. Jose Monfort Romero syntes den gang at det var en skam at han var blitt plassert i dette "utkantstrøket", men har siden aldri angret på det.

Calle Oslo og Noruega, og ikke minst Colonia Escandinavia's historie er

så mye mer enn det bare noen linjer her kan beskrive. Alle som kom, alle arbeiderne fra nær og fjern som var

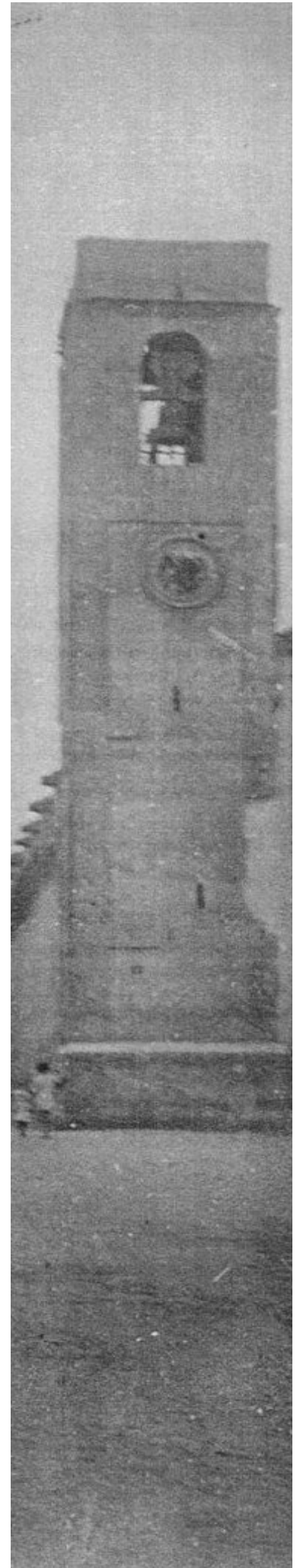
Carrer Oslo

med å bygge ut, og alle som kom og befolket Alfaz del Pi. Oppe i Colonia Escandinavia var 120 mann i fullt arbeid med utbyggingen, til tross for at det ikke fantes en dråpe vann der. San Rafael var ferdig urbanisert og "Entre Naranjos y Flores" var også under utbygging, som på den tiden var det mest eksklusive området på grunn av de fincalignende eiendommene.

Dette ble et levebrød for så mange. Alle nasjonalitetene som kom skapte et blandet samfunn. Det igjen la grunnlaget for spansk-nordiske fa-

milier. I dag har vi både en oppvoksende annen og en tredje generasjon, med flerkulturell bakgrunn.

Alfaz del Pi er blitt en Spansk foregangskommune for integrering.

Her er et foto fra gamle gode El Cisne...den fineste restauranten på hele Costa Blanca..der har vi feiret 17 mai med klubben. Damegjengen fra den gangen: fra høyre: Synnøve Sverre Lange (sekr.i klubben) Bitten Harvey (medlem) Helga Ihlen (en av de første medlemmene av klubben) samt en turist!!! husker ikke navnet p.t. Hilsen Merete.

Eric Svanberg forteller om hvordan det var å være barn i Alfaz for "40" år siden.

Albir, tidlig på 70-tallet

Det falt seg helt naturlig å spørre Mia's sønn Eric Svanberg om han ville si litt om hvordan det var å være barn her på kysten på 70- og 80-tallet. Han ga oss et lite innblikk i hverdagen sin. Selvsagt husker han ingenting fra sitt første møte med Spania. Han var bare 8 måneder da han landet den 13.juli 1969 på Malaga flyplass.

- Mine første erindringer var fra Colonia Escandinavia, hvor jeg husker at jeg gikk julebukke til våre nærmeste naboer, som var Per Nissen og Helga Ihlen, forteller han. - Det var ikke mange barn i Colonia den gangen og 3 år gammel begynte jeg på "Colegio San José" i Benidorm. Det var bare

jeg og noen få andre utenlandske barn på den skolen den gang, erindrer Eric. Mens han snakker, kommer minnene tilbake. - Jeg husker jeg gikk i uniform. Lærte å knyte skolissene. Husker en streng rektor. Fikk avsmak på kokt fisk. Det var på skolen jeg fikk sparke fotball for første gang, på en jordbane med to telefonstolper som mål, og det var der jeg fikk gode kompisser som Dario, Antonio og Nacho. Før jeg var fem år, kunne jeg spansk flytende, hadde begynt med matematikk og var fotballfrelst.

I mellomtiden hadde familien Svanberg flyttet til et nybygget hus i Albir, og Eric forteller videre: - Den gangen var sentrum i Albir kun en gate som gikk fra hovedveien (N-332) og ned

til stranden. Det eneste større byggverket som lå langs den veien, var en mursteinsfabrikk. Der ligger LIDL i dag. Nærmere stranden lå det en kiosk, et lite supermarked, restaurantene Dos Estrellas og El Corsario og selvfølgelig det store feriehemmet til BBVA (Banco Bilbao Vizcaya Argentina).

Det eneste hotellet var El Tiburon (Hostal Haien, Etablert i 1969 Red. anm.). Resten av Albir var plantasjer, og furuskog nesten helt ned til vannkanten. Veien langs vannet er den samme som den gang, men da var det en dårlig grusvei. Det lå noen faste barer langs veien og den danskdrevne "Den lille Havfrue" og den noe mer "eksklusive" La Carroza. På somme-

ren var det helt i hjørnet av stranden to chirenquitos –strand/

Om sommeren var det helt i hjørnet av stranden to chirenquitos – strand/sommerrestauranter drevet av Alfaz-familiene Perez og Mendoza. Restaurantene lå på selve stranden, som virket mye bredere den gangen enn i dag, men det var sikkert fordi jeg var så liten! I tillegg var det noen eneboliger og toetasjes leilighetsblokker spredd utover. Oppover i Albirfjellet – Sierra Helada – lå det noen villaer spredd med adkomst via jord og grusveier. De fikk vannfylling en gang i uken med tankbil fordi det ikke var utbygget vanntilførsel. Men vi hadde en enorm lekeplass. Bror min Tore og jeg dro stadig på oppdagelsesferd sammen med Snorre, hunden vår. Vi saumfarte hele området fra fyret til Rincon de Loix i Benidorm. Vi så rev og hare og til og med rype. Vi oppdaget gamle fiskerstier på fjellets bakside og dykket og stupte fra klippene ved fyret. Joda, det var herlig å vokse opp her.

Det var ikke mange barn i Albir heller på den tiden, men på den annen side var de vennene vi hadde, fra mange forskjellige nasjoner. Udo og Ingo fra

Tyskland, Sean fra Danmark, Kristian og Thomas var halvt spanske, halvt hollandske, for å nevne noen. Og selvfølgelig flere spanske venner som jeg den dag i dag har god kontakt med.

Vi hadde mye voksenkontakt med norske ”tanter” og ”onkler” i nabolaget. Ofte besøkte vi Karin og Ottar Malm, for å få lakrissenger. Hadde vi lyst på kaker og vaffel tok vi en tur til Didrik og Tutta Thrane Nielsen. I bassenget hos Eva og Finn Ellefsen lærte jeg sommeren 1975 endelig å svømme med hodet over vannet: jeg syntes det var mye morsommere å dykke.

Samme høst begynte jeg på den norske skolen, i nye lokaler i Calle Noruega 53, midt i Alfaz del Pi. Frøken (lærer) Kari N. Portell tok imot meg i et innredet garasjelokale i første etasje i en boligblokk. Frikvarterene med fotball, bro-bro brille, og ”hawk og due”, hadde vi først i hagen og deretter på parkeringsplassen til boligblokken. Jeg tror vi bare var 35 elever på skolen da, i 1975, men i løpet av mine åtte år i garasjen, som etter hvert ble ganske koselig, var det et gjennomsnitt på ca 50 elever fra 1. til 9. klasse. Derfor var det små klasser og

klasseforstanderen underviste ofte to klasser samtidig. Lærerne var utrolig flinke, og på grunn av det lave elevtallet tør jeg si at vi lærte mye mer enn det norske gjennomsnittet, til tross for mangel på skolemateriell. Etter hvert fikk Solveig Bjune orden på det. Det var en god del ”gjennomtrekk” blant elevene fordi de bare bodde her i kor-

”Om sommeren var det helt i hjørnet av stranden to chirenquitos – strand/sommerrestauranter drevet av Alfazfamiliene Perez og Mendoza”

Chirenquitos på stranden

tere perioder og da jeg var ferdig med 9.-klasse, var det bare Pernille Moen og jeg som hadde fullført hele barne- og ungdomsskolen på DNSCB (Den norske skolen Costa Blanca).

I løpet av disse skoleårene så vi Alfaz del Pi og Albir utvikle seg og vokse. Fredagsmarkedet ble avholdt der hvor Centro de Salud ligger i dag, og vi stakk av i storefri for å gå rundt på markedet. Til gymtimene fikk vi låne en forlatt ballsal som vi ryddet i ekte dugnadsånd. Den lå der hvor Casa Cultura og den spanske skolen ligger i dag. Senere hadde vi gymtimene og idrettsdagene på grusplassen i Carbonera, nå en forlatt "dumpingplass" ved siden av motorveien.

Det var på den grusplassen jeg spilte mine første "offisielle" fotballkam-

i 1989.

Til tross for at det var relativt få nordmenn i Alfaz på den tiden, var det mange initiativrike voksne som satte i gang med fritidstilbud. Det ble dannet sjakk-klubb, gitt gitarkurs, en speidergruppe ble startet og en folkedansgruppe kom i gang. Det ble fredagskvelder hos Petra og en idrettsgruppe ble satt i gang for å ta norske idrettsmerker. Mange av aktivitetene ble også gjennomført hos Erick på El Vikingo.

Nettopp fordi skolen lå der i Calle Noruega hadde vi hele tiden god kontakt med spanske barn og ble med på deres aktiviteter. Selv begynte jeg på de aldersbestemte fotballagene i Alfaz og de første høydepunktene var Norway Cup i Oslo i 1983 og 1984,

per, som 9 åring i skoleligaen mellom den nå forsvunne svenske skolen, den engelske og den spanske skolen. Det var også på den banen jeg spilte mine første fotballkamper for fotballklubben Alfaz del Pi. Banen ble lagt ned da den nye fotballbanen på den nåværende idrettsplassen ble bygget,

takket være støtte fra nordmenn i Alfaz, sponsorer og ikke minst, min far. Alfaz del Pi har alltid vært mitt hjem, og det er noe jeg alltid har vært stolt av. Selv om mye er forandret, både på godt og vondt i de førti årene jeg har bodd her, og hvor jeg kanskje savner idyllen og enkelheten fra gamle da-

ger, så har allikevel Alfaz del Pi og hele kommunen vokst og utviklet seg til et vakkert sted som vi alle bør ta vare på og være glad i.

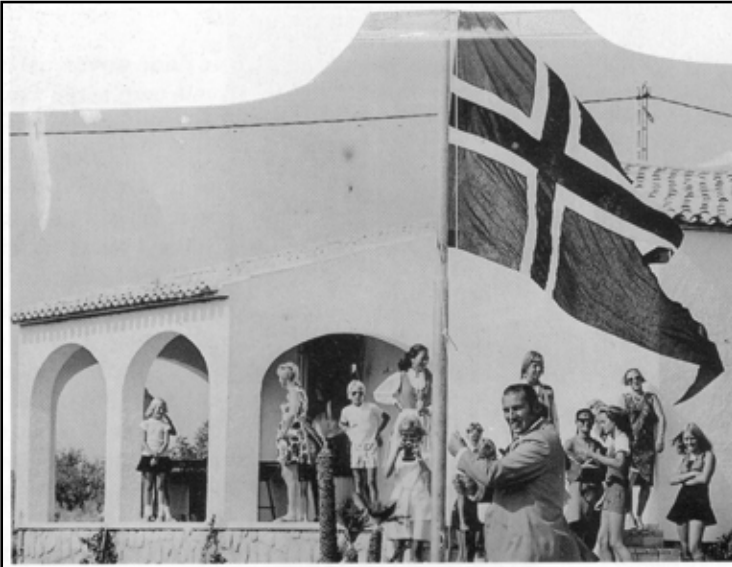
I 1970 var det litt over tusen innbyggere her og alle kjente alle, les: var i slekt med hverandre. I dag er vi langt over tjue tusen innbyggere fra mer enn nitti nasjoner og kan "skryte" av at vi bor i en av de mest internasjonale byene i verden. En by hvor stort sett alle lever i harmoni med hverandre, noe som kanskje har bidratt til å danne et grunnlag for den toleransen som er så viktig nå til dags.

Selv kunne jeg ikke tenke meg et bedre sted å vokse opp!

Noen bilder fra den norske skolens historie

De fleste bildene er hentet fra skolens 20-års jubileumshefte 1992.

1. Skoledag: "Og så heiste vi splittflagget".

Dusinskolen: Første skoledag i august 1972. Bak fra venstre: Marit Eide, Odd, Eva Warpe, Merete Ihlen. I midten fra venstre: Suzy Andresen, Liv Pickart, Anne Pickart, Ellen Prebensen, Ingunn Warpe. Foran fra venstre: Gry, Astrid, Jern, Karl Johan Warpe, Tor Olav Sævide, Josten Warpe.

El Vikingo: 17. maiarrangement i 1975

Enkevalsen: Rektor Ronald Jenssen danser med Wenche Foss på El Vikingo.

Klassebilde fra den Norske Skolen i Calle Noruega i September 1975

Nr. 1: ?, nr. 2: Truls Petterson, nr. 3: Tina Portell Nygaard, nr. 4: Lærer Kari Nygaard Portell, nr. 5: ?, nr. 6: Mona Larsen, nr. 7: Pernille Moen, nr. 8: ?, nr. 9: ?, nr. 10: ?, nr. 11: ?, nr. 12: Eric Svanberg

"Dance with a teacher" gjorde stor suksess på karnevalet 1992. Bak fra venstre: Anne Berit Faaren, Guri Abelsen og Gro Skaare. Foran: Siri Lund.

En blokkleilighet gir klasserom til de bortimot 50 elevene ved Den Norske Skole Costa Blanca.

Calle Noruega (Norge-gaten) nr. 53 er en vanlig boligblokk sett utenfra. Men foran inngangsdøren henger et norsk og et spansk flagg. Og i en leilighet i første etasje får bortimot 50 norske barn undervisning — samme lærdom som de ville fått på barne- eller ungdomsskole i Norge. I tillegg undervises de i spansk to timer pr. uke fra annen klasse og oppover.

Foreldrene deres er nordmenn som bor i provinsen Alicante i den sørøstlige delen av Spania, i og rundt det kjente feriestedet Benidorm på Costa Blanca. Her bor nemlig 1400-1500 nordmenn fast. Brorparten er pensjonister, men her er også sjømannsfamilier, dykkerfamilier, folk som har sitt virke på boreplattformene i Nordsjøen. De foretrekker å nyte friukene sine under Spanias rause sol. Og her er noen enslige mødre som finner det triveligere — og sikkert billigere — å leve i denne del av Europa.

Bortimot halvparten av elevene på Den Norske Skole Costa Blanca går her bare et års tid, men noen har gått alle klassene sine her. De har foreldre som arbeider i spanske foretagender eller driver egne. Det eneste som er felles for disse barna, er at de er nordmenn i utlandet. Og de er veldig glad i den lille skolen sin — og enda gladere for at de kan få undervisning på norsk så langt hjemmefra!

To og to klasser sammen.

Denne skolen var den første norske sådanne som ble godkjent i Spania. Den får

Olé - vi har

statstilskudd fra Norge på 85 % av visse driftsutgifter ifølge loven om privatskoler. Foreldrene betaler 2000 pesetas (ca. 120 kroner) pr. måned pr. elev.

Det var i 1972 skolen ble et faktum. Den norske konsul i Benidorm, Jon Svanberg, var en av initiativtakerne. Som reiselivsmann ønsket han en skole, slik at nordmenn kunne komme til Spania hele året, ta barna med og la dem få undervisning i ferien. Eva og Johan Warpe ønsket seg også skole for sine tre barn. De har bodd åtte år i Spania og driver entreprenørvirksomhet. Og det som opprinnelig var tenkt som en slags ferieskole for norske barn, ble en permanent institusjon som til i dag har hatt vel 120 elever.

Dusinskolen ble den kalt da undervisningen begynte i august 1972, for da hadde den bare 12 skolebarn. I dag er elevtallet mellom 45 og 50, og hele syv lærere har sitt virke her — fire i heidagsstilling, og tre er timelærere. Barneskolen er tredelt, to og to klasser i samme rom. På ungdomsskolen, som har 14 elever dette året, er 7. og 8. klasse sammen, mens de i 9. klasse undervises for seg. Ungdomsskoleelevene har fått et stort, lyst klasserom, som nylig er innredet,

mens de yngre barna klumper seg sammen i mindre rom som best de kan.

Med tanke på skolebygg og utsmykking og kostbart utstyr, som er ramme om undervisningen mange steder her hjemme, spør man seg hvordan lærere og elever trives her — i en ominnredet leilighet. Pultene står nesten oppå hverandre. Lærerværelset er på kjøkkenet — hvis dette ikke må gi rom til spanskundervisningen, da!

— Sportsånden er stor her, godviljen også. Skolen fungerer fint, og vi trives alle sammen! Ordene er Øyvind Straumes. Han har vært daglig leder siden i fjor høst. — Miljøet er utmerket, ungene her er mer motivert for skolegangen enn tilfellet mange ganger er hjemme. Vi ønsker oss mer rom og lekeplass til barna i friminuttene. Mer utstyr hadde også vært ønskelig, men vi greier oss med det vi har inntil videre. Det vesentlige er at undervisningen er fullgod, helt på høyde med den som tilbys skolebarn hjemme.

Eva Warpe, tidligere formann i skolekomiteen, har hatt barn på skolen siden starten. Hennes eldste sønn går nå i niende klasse, så fra høsten av må han bo i Norge og fortsette sin utdanning der.

Lærere og elever på Den Norske Skole Costa Blanca stortrives, ingen misnøye på grunn av dårlig plass og mangel på utstyr der i gården. Barnas foresatte derimot, er ikke alltid like enige om hvordan skolen skal drives...

Tekst:
Merethe Kvikne
Foto:
Per Christoffersen

To og to klasser i samme rom, her 3. og 4. — hvor Anne-Stina Mangen er klasseforstander.

Konsul Svanberg vil henlegge skolen til Solgården.

Eva Warpe har i alle år vært aktiv i skolearbeidet.

Skoleformannen Merete Ihlen håper på samarbeid og godvilje.

det alle tiders!

— De av elevene som har fortsatt skolegangen sin i Norge, har hevdet seg glimrende i norsk skolemiljø. Det har vi flere eksempler på allerede. Vi har spurt våre barn om de heller ville bodd i Norge og gått på skole der, men de stortrives her. De er veldig glad i denne vesle skolen sin! Og det tror jeg er representativt for resten av elevene også.

Spør vi barna, så svarer alle som en at de har det fint.

- Er det ikke noe dere savner?
- Søskenene mine!
- Snøen!
- Softis!
- Mer rolige timer. De skravler så fælt her! sier en gutt i tredje klasse, som nettopp er kommet hit fra Norge.

Stor rift om lærerjobbene.

Å samle to klassetrinn i samme rom, er en dyd av nødvendighet på Den Norske Skole Costa Blanca, men ifølge rektor Straume kan det også ha sine fordeler. Elevene arbeider mer selvstendig, lærer litt av hverandre og lærer seg å konsentrere seg om sitt eget, når det må til.

— Men det er klart det kan medføre en del prating i timene, undervisningen er jo todelt, med de spørsmål og de problemer som melder seg for to klassetrinn.

På denne skolen blir hver elev hørt i leker hver eneste skoledag. De har fri hver lørdag, som man har det hjemme. Også på norske høytidsdager — og enkelte spanske som må overholdes — har elevene fri.

Fotballtrening og annen sportslig utfoldelse finner sted på idrettsbanen i Alfas del Pi, landsbyen hvor den norske skolen ligger. I fritiden er mange av jentene opptatt med ballett, og både gutter og jenter går på danseskole.

Skidager om vintrene har elevene selv sagt ikke, men de har derimot svømmedager — om vintrene innendørs, riktignok. Deres skoleturer går til steder av interesse i Spania, i år skal niende klasse til Madrid og omegn. Og de som virkelig savner snø og ski, de tar turen til Sierra Nevada ved Granada, eller til skiterrenget rundt den spanske hovedstaden. Der blir det slalåmkjøring istedenfor langrenn, men likevel!

(Forts. side 95.)

Eventyret om Solgården

Solgårdens historie går parallelt med konsulatets, klubbens, skolens og kirkens historie.

Trygg ferie siden 1972

Eventyret om Solgården starter allerede på sekstitallet. På denne tiden ble det arrangert flere sydenturer for norske utviklingshemmede med ledsagere, blant annet til Benidorm-området i Spania.

Solgården's siste utgivelse, Bygg 7, huser bl.a. en hyggelig kafeteria. Rett utenfor er det en flott solterrasse med svømmebasseng og fin utsikt.

Det var ingen tvil om at disse oppholdene gjorde godt for deltakerne, de blomstret opp og stortrivdes. Men å reise på vanlig hotellferie med mennesker som trengte ekstra tilrettelegging, var en utfordring.

Det var da idéen om et eget feriested for utviklingshemmede i Syden dukket opp. Noen ildsjeler etablerte et humanitært andelslag som samlet inn penger og fikk kjøpt en tomt i Spania. Og i løpet av fire år stod et ferisenter for utviklingshemmede ferdig til bruk.

"AL Ferie og Helsesenter", som etter hvert fikk navnet Solgården, åpnet dørene i mars 1972 og har siden hatt dørene åpne for tusener av gjester hvert år.

Det ble raskt klart at Solgården hadde kapasitet til også å ta imot andre grupper, som for eksempel pensjonister, med behov for trygg og tilrettelagt ferie.

I flere tiår har Solgården hatt gleden

17. mai-toget gikk ved Sjømannskirken ("Minnekirken") og Solgården i 1985.

av å ta imot hyggelige gjester. Mange kommer tilbake for å nyte nok et hyggelig, avslappende og helsebringende opphold på Solgården.

(Kilde: Solgården)

Kirkene våre

Våre kirkesentre har også en historie som er nært knyttet til klubben vår.

Selv om klubben har vært og er et kjært samlingspunkt for mange nordmenn på Costa Blanca Nord, så kan den ikke konkurrere med sjømannskirkens økonomi og dens snart hundre-og-femti år lange tradisjon som et hjem der ute. Sjømannskirken ble stiftet i 1864.

Velkommen hjemom - verden rundt!

Det er mottoet til sjømannskirka. Og du føler at du er kommet hjem; alle som kommer til kirka ved Solgården - nord for Alicante på Costa Blanca, i Villajoyosa - får en varm velkomst.. Vi kan feire at Den Norske Kirke i utlandet har vært her på kysten i mer enn 30 år.

Sjømannskirka har god klang i ørene til alle nordmenn i utlandet. Det kan ofte være så som så med kirkebesøket når folk er hjemme i Norge. Men når vi nordmenn kommer ut i verden, blir mange ting snudd opp-ned, enten det er som sjøfolk i tidligere eller som turister, i nyere tid.

Kirken på Costa Blanca

Det meldte seg ganske raskt et behov for en egen kirke da Solgården (AL Ferie og Helsesenter) ble åpnet i 1972. Derfor kunne en nybygget kirke tas i bruk allerede i 1975.

Sjømannsmisjonen overtok

I 1979 skrev Sjømannsmisjonen et nytt kapittel i sin historie da de påtok seg ansvaret for prestetjenesten i Olav Kristian Strømmes Minnekirke på Solgården i Alicante. For første gang i dens historie tok organisasjonen opp et fast arbeide for turister og fastboende.

Arbeidet startet som "vintertjeneste" ved at pensjonerte prester kom til Solgården om vinteren og holdt gudstjenester i den flotte kirken der.

Kirken ligger tilbaketrukket i åsen overfor Solgården - Hacienda del Sol - med fin utsikt over Solgården og "fiskerbyen" Villajoyosa, ca. 10 kilometer fra Benidorm og 35 kilometer fra Alicante.

Kirken på Solgården er den best besøkte av alle de 44 norske sjømannskirkene rundt om i verden.

Alfaz del Pi ble mer og mer aktuelt som et samlingssted for nordmenn på Costa Blanca og skulle man bygge et nytt kirkesenter, så måtte det bli der, for behovet for et kirkelig samlingssted i kommunen Alfaz del Pi, vokste sterkt. Man regner at det til en hver tid finnes mer enn 3000 nordmenn i området, og i høysesongen kan det komme opp mot 10.000!

Høsten 1996 ble det nye kirkesenteret i Alfaz del Pi innviet, som en kombinert prestebolig og menighetshus. Det nære samarbeidet med klubben viser seg bl.a gjennom våre felles kulturarrangementer.

Kirkesenteret i Albir

Nå i 2010 kan altså Den Norske Kirke i utlandet ønske velkommen til tre aktive arbeidsområder på Costa Blanca: Pastor Olav Kristian Strømmes Minnekirke på Solgården/Villajoyosa, Kirkesenteret i Albir/Alfaz del Pi og Prinsesse Märtha Louises kirke i Torrevieja.

Costatrimmen tar av!

Fra "Trimlaget Costa Blanca" til "Costatrimmen"

Pioneren Harald Meinhardt

Sommeren 1981 traff Harald Meinhardt lederen i Sør-Trøndelag Idrettskrets, som foreslo at nordmennene på Costa Blanca skulle starte et idrettslag, og begynne å ta idrettsmerker. Han foreslo samtidig at man skulle søke om medlemskap i Norges Idrettsforbund. Da Harald kom tilbake hit til kysten tok han kontakt med klubben og ideen ble luftet på førstkommende medlemsmøte for å lodde stemningen for et slikt tiltak. På septembermøtet i 1981 ble planen for et eget idrettslag fremmet og det meldte seg 15 stykker med en gang. Man fant

det hensiktsmessig av praktiske og juridiske grunner at laget ble en aktivitetsgruppe i Den Norske Klubben. Den 28. oktober 1981 dannet følgende pionerer et utvalg: Otto Thoresen, Oddvar Aresvik, Kirsten Thorsen og Harald Meinhardt.

17. november 1981 ble konstituerende generalforsamling avholdt på El Vikingo og trimlaget var i gang. Det ble vedtatt "at lagets aktiviteter skal være alt som kan styrke kameratskap, helse og humør gjennom trim og kroppsøving." Det tegnet seg 41 medlemmer på møtet.

Otto og Greten Thoresen

Lagets første valgte styre ble som Formann Harald Meinhardt, Viseformann Mia (Søreide) Svanberg, Sekretær Otto Thoresen, Kasserer Greten Thoresen, Styremedlem Oddvar

Aresvik og som varamenn Edna Birkeland og Erick Berghoff.

Det var imidlertid ikke så enkelt å starte med idrett i vårt nærområde. Harald og Otto trålet distriktet for å finne en egnet idrettsplass. Til slutt fant de et noenlunde flatt og ubebygget område ved El Romeral og satte i gang med dugnadsarbeid. Det ble laget en løpebane, sandgroper for høyde- og lengdehopp og kastebane for diskos, kule, slengball og håndgranat.

Alt utstyret ble kjøpt i Norge og Mia fikk det med seg som diplomatbagasje på flyet. De første idrettsmerkeprøver ble avlagt på denne idrettsplassen den 9. november 1981.

I dag er det en transformatorstasjon på "den første idrettsplassen".

Det ble ganske raskt søkt om medlemskap i Norges Idrettsforbund, men søknaden ble avslått med begrunnelsen at det var så lang avstand til moderlaget! I nytt møte den 6. september 1982 ble saken tatt opp igjen, og søknaden ble innvilget. Angivelig fordi idrettspresidenten var blitt så imponert over den innsats og aktivitet som "gamlingene" på Costa Blanca hadde utvist.

Trimlaget Costa Blanca ble det første lag i Idrettsforbundets historie med adresse utenfor Norge.

I dagligtalen ble laget hetende Costa-

Den gamle idrettsplassen på El Romeral

merkefronten var klart større i tidligere år sammenlignet med i dag.

To personer fortjener å bli nevnt når det gjelder idrettsmerkeprøver: Sigrid Eriksen og Harald Meinhardt. De har begge tatt idrettsmerket 54 ganger!

Senere har andre aktiviteter kommet til slik at det i dag er fire typer aktiviteter innen Costatrimmen:

1. Prøver til idrettsmerket,
2. Gymnastikk,
3. Fjellturer og
4. Petanca.

(Medlemskap anbefales! Red.)

Hentet fra jubileumsheftet:

Costatrimmen gjennom 25 år. 17. november 1981 til 17. november 2006.

Idrettsplassen i dag

fra 17. november til 11. desember 1981 ble det avholdt hele ti treningsmøter på El Romeral. Senere nøyde man seg med en gang i uken. Allerede i 1981, knappe 48 dager, ble det tatt 15 idrettsmerker. Snittalderen var 59 år.

I 1980-årene var Costa-trimmen nr. 4, 5, 6 og 8 på landsbasis i Idrettsforbundets merkekonkurranse, og hele tiden som suveren ener innen Sør-Trøndelag idrettskrets, der laget var tilsluttet.

trimmen og i 1983 ble Trimlaget Costa Blanca vedtatt endret til Costatrimmen.

De første årene var den vesentligste aktiviteten i Costatrimmen konsentrert om å avlegge prøver til idrettsmerket og gymnastikk. Aktiviteten var stor. I løpet av den korte perioden

Det foreligger ingen samlet oversikt over hvor mange idrettsmerkeprøver som er avlagt i de snart tretti årene som er gått siden starten. 1982 synes å ha vært et toppår, da ble det avlagt hele 140 merkeprøver. Aktiviteten på

Samling etter fjellturene, med matpakke og allsang

Hvem gjorde jobben?

1976: "Gram-perioden" avsluttes.

Generalforsamlingen 12. april 1976 betød en avslutning på det som må kalles "GRAM-perioden" i klubben, i det Knut Gram-Knudsen takket for seg etter å ha vært med i klubbledelsen helt fra begynnelsen. Han ble varmt hyllet av de fremmøtte for sin innsats. Han ble foreslått utnevnt til æresmedlem, noe som ble mottatt med stor applaus og han ble dermed klubbens tredje æresmedlem. De to første var ambassadør Lykke, og som vi mener å ha avdekket, Wenche Foss.

Det var i den perioden en kaffekopp i Alfas kostet ca 50 øre, en varmrett på nybygde hotell Mendoza kostet 2 kroner og femti øre, en kilo oksekjøtt av første klasse kostet under 7 kroner kiloen. Suppekjøtt kostet 2 kr. kiloen.

Klubben hadde vokst, og hadde i 1973 250 medlemmer, men da - som nå - strevde man med å få inn utestående kontingent!

Vi synes det er riktig å gjenta minneordene som sto i "nytt fra klubben" 18.april 1985.

Det er et slikt ettermæle de fleste av oss kunne ønske oss.

TIL MINNE OM KNUT GRAM

Vi fikk meldingen om Knut Grams bortgang kort før et av våre medlemsmøter. Vår formann, Wilhelm Kystad, holdt en minnetale som vi gjerne vil gjengi:

Et sorgens budskap har nettopp nådd oss. Knut Gram-Knudsen døde i Bergen den 31 mars, i en alder av 82 år. Han skal begraves torsdag den 11te i Troens Kapell i Bergen.

Ved Knut Gram-Knudsens bortgang er en stor personlighet og en gentleman gått bort. I slutten av 1960-årene kom Knut og hans likeså aktede kone Ingrid til Spania og ble med blandt stifterne av Den Norske Klubben Costa Blanca. Han var først viseformann og så formann i de fire årene 1972 til 1976. For sin store innsats ble han også valgt som klubbens første æresmedlem.

Utrettelig var Knuts hjelp og bistand blandt sine landsmenn i en periode da det strengt tatt var forbudt å samles flere enn fem personer. Det som måtte finnes av motsetningsforhold bygget han en bro over.

De blandt sine landsmenn som trengte administrativ hjelp fant i Knut en forståelsesfull venn og kamerat for livet. Nordmenn i alle aldre og med forskjellig bakgrunn sto ham nær.

Klubben ledet han på en måte som har satt spor etter seg som en respektfull og sosialt innstilt forening. Han hadde sans for betydningen av en norsk klubb i et fremmed land. Dette var derfor ledetråden i hans virksomhet.

Nu er han borte, men hans liv blandt oss nordmenn i dette land, som ble Knut og Ingrid Gram-Knudsen så kjært, vil alltid bli minnet i aktelse og hengivenhet.

Jeg lyser fred over hans minne.

Forut for generalforsamlingen 7. april 1975 ble det sendt ut et spørreskjema til medlemmene med følgende spørsmål og svarprosent:

1. Liker du deg i klubben som den drives nå? Svar: 85 % Ja.
 2. På hvilke områder ønsker du forandringer? Svar: 70 % ingen.
 3. Er bevertningen på PANORAMA tilfredsstillende? Svar: 85 % Ja.
 4. Er du enig i at musikalsk underholdning/dans fortsetter? Svar: 80 % Ja.
 5. Hvilke av disse aktivitetene foretrekker du?
 - a) Foredrag
 - b) Kåserier av medlemmer
 - c) Diskusjonsaftener
 - d) Opptreden, sang og lignende
 - e) Gjettekonkuranser, leker etc.
- Svar: Overveldene majoritet for a) Foredrag
6. Er du selv villig til å holde kåseri? Svar: 80 % Nei

Den gang som nå vil folk gjerne ha aktiviteter og arrangementer, men det overveiende flertall er ikke villige til å bidra utover å være tilskuer. Bli med! "Det er bedre å drite seg ut en gang imellom enn å dø av forstoppelse"

Hvem gjorde jobben?

Martin Sandberg: Mer enn 10 år i fellesskapets tjeneste.

Informasjon til medlemmene bør alltid være en prioritert oppgave for

klubbens ledelse”

Sonja og Martin Sandberg besøkte ofte venner fra Norge, og tidligere nordiske arbeidskollegaer fra UNICEF i New York, som hadde slått seg ned på Costa Blanca.

”I 1980 hadde vi kjøpt oss hus i Alfaz del Pi, og Martin lurte på hva han skulle fylle tiden med nå som jeg er blitt pensjonist”, sa han. Dette forteller Sonja, Martins enke oss.

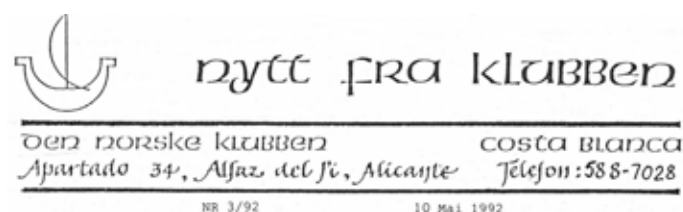

Vi møtte henne på kafeen rett over for Ajuntamiento i Alfaz 8. april. Hun minnes at han studerte til elektroingeniør i Stockholm under krigen, og ble ”Secretary to the National Board for Rehabilitation of War Victims” i Oslo fra 1945 til 1949, før han startet arbeidet for UNICEF. Først 6 år i Tyskland,

deretter til Irak og Libanon med sete i Beirut, og i 1961 til New York, hvor oppholdet ble avbrutt av vel 5 år i Jakarta, Indonesia. Mens han arbeidet i Oslo rett etter krigen, studerte han samtidig sosiologi ved universitetet. Det ble nok veiledende for yrkesvalget senere, forteller hun.

Som pensjonist i Alfaz ble det naturlig å kontakte Den Norske Klubben. Den gangen var det W. Kystad som var leder, og Martin spurte om det var noe han kunne bidra med. ”Vi har stort behov for å få ut informasjon til medlemmene våre, vi trenger en publikasjon”, sa Wilhelm Kystad. Slik kom ”Nytt fra Klubben” i gang, og det skulle være et gratismagasin. Martin tok oppgaven seriøst og satte i gang stensilmaskinen.

Polica Local kommer og Sonja må flytte bilen, det skal komme offisielt besøk til ordføreren. Vi sier takk for bildene hun har med, og for det korte intervjuet. Sonja sier vi må bare ta kontakt igjen.

Vi sakser fra Roald Olausens oppsummering ved 25 års jubileet:

”1982, Anskaffelsen av kopimaskin gjorde det nå mulig å sende ut informasjon til medlemmene oftere. På grunn av økningen i antall medlemmer, fant styret det dessuten nødvendig å informere bedre, idet en på medlemsmøtene ikke kunne nå alle. Det nyetablerte sekretariatet gjorde det også mulig for styret å holde medlemmene løpende à jour. Resultatet var den etter hvert så populære ”NYTT FRA KLUBBEN”. Takket være stor innsats fra klubbens viseformann, Martin Sandberg, kom dette organet ut med syv numre i hver ”klubbperiode”, oktober til mai, i en årrekke”.

Ti år senere leser vi:

”1992, En annen ”begivenhet” i mai var at Martin Sandberg avsluttet sin mangeårige karriere, (mer enn 10 år) som redaktør for ”NYTT FRA KLUBBEN”, og som bidragsyter på alle plan, annonseakkvisitør og altnuligmann i klubben”.

En epoke var over, og Nytt fra Klubben ble etter hvert erstattet av Aktuelt Magasin.

Aktuelt Magasin skifter etter kort tid logo til noe mange sikkert kjenner igjen:

Av flere har vi fått vite at Martin som styremedlem, og senere som viseformann, var den grå eminens bak i kulissene. Han koordinerte administrasjonen med sikker hånd, fin humor og et par computere. Han helte mye olje på sjøen gjennom årene, for å berolige gemyttene under flere stormkast i klubbens historie. Da han gikk av ble han dypt savnet som administrator, bølgebryter og ikke minst som redaktør av "nytt fra klubben". Han forlot oss så alt for tidlig i januar 1994, 73 år gammel, etter noe tids sykdom.

Han satte en positiv standard - og "he never spoke a bad word about anyone" fortalte Sonja oss.

MINNESTUND- MARTIN SANDBERG

Tirsdag den 18 januar, kl. 12.00 arranger- te Den norske Klubben en minnestund for Martin Sandberg. Klubbens mangeårige viseformann og medlem og også en kort stund formann.

Formannen Bjørn Wahl holdt minnetalen som ble etterfulgt av et minuts stilhet. Med akkompagnement av Kjell Rian ble det sunget 3 vers av "Alltid freidig når du går".

Vakre minneord ble også fremført av Wilhelm Kystad og konsul Grüner Hegge.

Erik Sandberg takket på vegne av familien.

Deretter ble det sunget 3 vers av "Deilig er jorden".

Den verdige og gripende minnestunden ble avsluttet med en enkel bevertning. Bildet viser en del av de vel 70 medlemmer, venner og familie som var til stede under minnestunden som selvfølgelig ble holdt i Klubbens lokaler.

Ordføreren i Alfaz del Pi, Toni Fuster, var også tilstede.

Slik kunne annonser se ut på 80-tallet. Her var det mye håndverk, med skrivemaskin, Letraset og tusj-penn. Tegneferdigheter kom godt med den gangen.

Maestro Helge Viste
MAESTRO DE OBRAS/
CONSTRUCTOR

**ALT I
MUR, PUSS
OG FLISER**

SI FINDER NEMMERVIST OS
ESTRADA ALFAZ DEL PI
P.O. BOX 11
TELEFONO 198 81 14

TATA

Saga TRAVEL

EN DEL AV
**DET NORSKE SAMFUNN
PÅ COSTA BLANCA!**

- DITT SKJERMBYRÅ I ALFAZ

TEL: 588 72 62 / 588 73 58
FAX: 588 93 01 - Tlx. 68306

Alfa. Marina Blanca, s/n - 01580 ALFAZ DEL PI

DIN DAGLIGVARE BUTIKK I NÆRMILJØET !!!!!

VÉGÉ

VI HAR SILD, MAKRELL PÅ BOKS
OG FISKEOLLER.
VI SELGER OGSÅ NORSKE AVISER
OG UKEBLADER.

ÅPENT: 8.00-14.00, 16.00-20.0

DU FINNER OSS VED EL VIKINGO I COLONIA ESCANDINAVA.

Hvem gjorde jobben?

Arnold Christoffersen: revy og teater til glede og inspirasjon i mer enn 10 år!

Arnold og Eva kom til Alfaz del Pi i 1974 som følge av at; ”Min hustru hadde dårlig helse og hennes lege anbefalte at hun flyttet et sted hvor de klimatiske forhold var bedre enn de Norge kunne by på, – og da ville jeg gjerne være med”. Sier Arnold med et smil.

Han har bakgrunn fra Forsvarets Undervisnings- og Velferdstjeneste og fikk utdannelse innenfor denne tjenesten. Før det hadde han vært innom Film- og teaterskole, så han hadde det ”i blodet” da han ble valgt inn i klubbens styre som ”Klubbmester” og dro i gang ”Det skandinaviske teater”.

Etter at jeg ble engasjert i klubbarbeide, må mitt opphold i Spania bare betegnes som positivt, hvilket også slo positivt ut for min hustru”. I året 2000 flyttet jeg tilbake til barne- og ungdomsbyen min, Drammen, og i dag er jeg fortsatt engasjert innen teater. Seneste oppsetning var ”Show i ælveby'n” på Drammens teater.”

Han hilser til alle sine venner i Alfaz og gleder seg til 40- årsjubileet.

Arnold Christoffersen – teatergeneralen, sto som arrangør for følgende oppsetninger fra 1989 til 2000:

1989: ”Dra til sjøss”. Musikalsk sjøsprøyt i 4 akter.

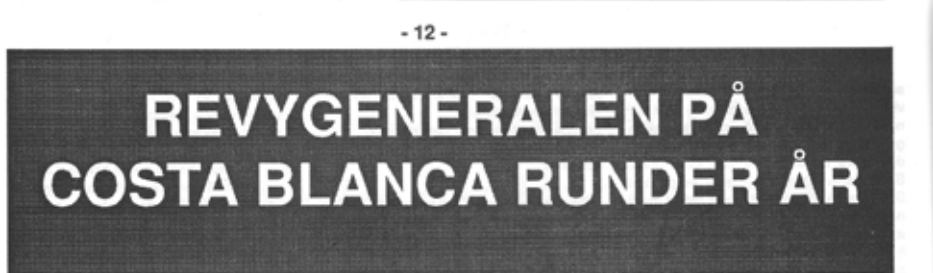
1991: ”På bølgelengde”. Blant de medvirkende var Mia Søreide, Eva Wahl, Tertit Warpe, Tonje Tellefsen og Elisabeth Marandi

1993: ”Hvor trykker skoen?” Blant de medvirkende var Inger Ledsten, Eva Wahl, Tertit Warpe og Tonje Tellefsen.

1995: ”Spre litt Glede”. Blant de medvirkende var Inger Ledsten, Eva Wahl og Tonje Tellefsen.

1996: ”Kunsten å Leve”. Medvirkende Eva Wahl, Tonje Tellefsen og Elisabeth Marandi.

1997: ”Uten en tråd” (jubileumsrevyen 25 år) Med Eva Wahl, Tonje Tellefsen og Elisabeth Marandi.

Tekst: Solfried Gjelsten
Foto: Peder Gjelsten

For ordens skyld, om noen ikke er orientert, vi snakker om Arnold N. Christoffersen som fylte 70 år den sjette februar. Kjent teatermann fra Norge og kjent teatermann her på Costa Blanca.
-Hvordan begynte egentlig det hele, Arnold?
-Jeg trådte mine barnesko i Drammen og var bare ungdommen da jeg startet opp med Drammens Barneteater. Både far og bestefar skrev og diktet mye i sin tid, så det kan vel hende at jeg har arvet noe der, selv om de aldri drev med teater. I den svarte og triste krigstiden ble dette barneteatret vårt, uhyre populært. Folk kunne faktisk stå hele natten i kø bare for å få billetter. Etter krigen ble det noe anderledes, da var det så mange andre ting som opptok barna.

ONKEL PELLE OG KINOENS BARNETIME

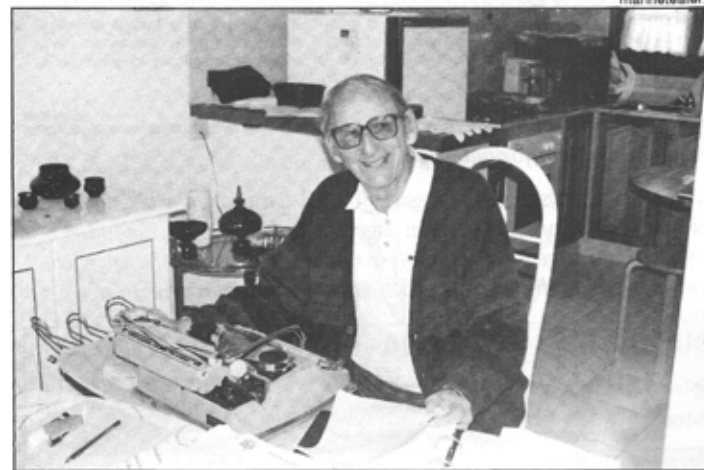
-En dag kom Drammens kommunale Kinomatografer og spurte om jeg ville være med på et eksperiment og starte noe de kalte Kinoens Barnetime. Det skulle være et forsøk på å gi barna en underholdning som

var spesielt rettet inn på dem. Kinofølgen skaffet gode filmer som både var morsomme og oppdragende, og selv fikk jeg ansvaret for sceneunderholdningen. Vi holdt det gående i hele ti år, med fire forestillinger hver måned året igjennom unntatt sommermånedene. Til hver eneste Barnetime laget jeg nytt stoff, og sto for alt scenearbeidet. Det var en fantastisk tid.
Han får et drømmende uttrykk i øynene og smiler ved tanken på alle de gode minnene fra den gangen.
Vi har hørt en fugl synge om at det var du som oppdaget Lille Grete, er det bare rykter, eller -?
Han ler litt og forteller:
- Tidlig en dag, like etter at vi åpnet, kom to smårollinger ruslende. Jeg gjettet ganske riktig at de var søsken, og gutten som var eldst, førte ordet: - Du onkel Pelle (jeg het bare onkel Pelle dengang)- Onkel Pelle, tror du at vi kan få være med i barnetimen? Jeg heter Sven-Erik og hun, søster'n min, heter Grete og er fem år.
I fire år var disse to med i barnetimene, men så leste jeg i avisen at lille Grete hadde gjort det stort på Jordal Amfi.
Da vi startet sesongen i september, kom så

Sven-Erik og forkynte: - Du onkel Pelle, du skjønner det ikke Grete kan ikke være med lenger hun, for hun er blitt proff'esjonell.

FORSVARETS VELFERDSTJENESTE OG FLERE BARNETIMER

I 1954 søkte Arnold seg inn i Forsvarets velferdstjeneste og startet som velferdssassistent i Horten, men barnaglemta han ikke likevel. Tvertimot, han utvidet virksomheten til også å omfatte Horten, Larvik, Tønsberg og Moss. Alle stedene hadde han faste barnegrupper som han instruerte. Etterhvert fikk han mer enn nok å gjøre i Horten, men fortsatte tross alt med barnetimene der.
- Har du også arbeidet sammen med noen av våre store scenekunstnere?
- Å ja, da. Jeg har laget forestillinger med både Vidar Lønn Arnesen, Grynet Molvik, Rolf Wesenlund, Per Aspelin med The Monkeys, Juster og flere, både i forbindelse med barnetimen og senere da jeg var velferdssoffiser på Håkonsvern. Grete Kausland kom også til Bergen og spilte med på et ekte marinetheater.

Arnold samler best sine tanker, strofer og ideer ved sin kjære, skrivemaskin

TIL SPANIAS SOL OG VARME

I hele 16 år skapte Arnold glede omkring seg i Bergen før han trakk seg tilbake som pensjonist.
- Og så ble det Spania for dere?
- Ja, det gjorde det. Vi hadde først et prøveår her nede, og det virket så positivt at vi kjøpte vårt eget sted og slo oss ned for godt. Klimaet gjør oss godt og vi stortrivs.
Nå ville det ha vært høyst forståelig om Arnold, etter alle de hektiske teaterår han hadde bak seg, ville tatt det med ro her i Spania, og hvilt på sine laurbær. Men, nei da, som den engasjerte person han er, forts. s. 17

2000: ”Vertshuset – Den hvite Kyst”. Med Eva Wahl og Tertit Handberg.

Noen sentrale ”Revystjerner” er nevnt ovenfor, men som de fleste vet så gjør ikke ting seg selv! Og Arnold sier at teatret engasjerte opp mot 40 personer hver gang; som sceneaktører, rekvisitører, musikere og ikke minst sangkoret ”Kor favor”.

Mer enn tusen publikummere overvar revyene, år etter år.

På de neste sidene har vi satt sammen noen bilder fra revyene. Mange kjenner seg kanskje igjen?

Kongebesøket i 1984.

"Kanskje kommer kongen" var en meget viktig sak for klubben i 1983, med forberedelsene til det planlagte besøk av H.M.Kong Olav.

Av helsemessige grunner måtte kongen utsette besøket til 1984. Klubben valgte imidlertid å gjennomførte den planlagte lunsjen, som en generalprøve, med 200 gjester på Ciudad Patricia og vant både hyggelig og verdifull erfaring.

Den store begivenheten i 1984 var utvilsomt kongebesøket på Costa Blanca. Klubben sto som arrangør av Kongelunsj på Ciudad Patricia den 31.mars, med 292 deltakere!

Kongens besøk til oss på Costa Blanca kom i stand som et samarbeid mellom klubben, kirken, skolen og Solgården. Det ble utarbeidet et felles program og mange er det nok som den dag i dag er takknemmelige for dette minnerike besøket.

Kong Olav ankommer lunsjen, og klargjør sitt "Instamatic" for å ta bilder.

Kongen på Ciudad Patricia

Ved ankomsten til Ciudad Patricia ble det fotografert fra alle kanter, men ingen hadde nok ventet at Hans Majestet selv ønsket et eget bilde. Han hadde med seg sitt eget Kodak Instamatic og ba en av de fremmøtte om å fotografere ham med hans egen Kodak. Han ville ha sitt eget minnebilde!

Olav 31. mars 1984

Klubbens økonomiske historie, Pesetas, € (euro) og NOK

Klubbens økonomiske historie, medlemsutviklingen og annet gjennom førti år, er vel verdt et eget kapittel i historieboken. Vi vil her bare starte på det arbeidet, og heller utdype det ytterligere i høstutgaven av ¿Qué Pasa?

€ 1,- (euro) vekslet til pesetas ble vedtatt i 1999 å være lik 166,386 pesetas. I norske kroner var det enklere.

Vi gjorde om 1000 pesetas til norske kroner ved å ta bort en 0- null og dele på 2, 1000 pesetas ble 50,- kroner – den gang! I tillegg skal vi korrigere for kjøpekraftutviklingen og/eller inflasjonen. Tusen pesetas var medlemskontingenten i 1970, eller 50,- kroner

50 kroner i 1970 tilsvarte 343,85 kroner i 2008. Dette tilsvarer en prisstigning fra 1970 til 2008 på 587.7 prosent. Merk! Beregningene viser utviklingen i kroneverdien når en tar utgangspunkt i konsumprisindeksen. Beregningene viser ikke hva enkeltvarer bør eller skal koste når prisen reguleres med konsumprisindeksen, iht. SSB.

I dag er medlemskontingenten € 40,- som med dagens kurs tilsvarer ca 320,- kroner. Med klubbens medlemsstilbud i dag, betyr det at det, relativt sett, er billigere å være medlem nå enn før.

Hvordan har medlemsutviklingen vært? De første tall vi har funnet så lang er at det i 1978 var 320 medlemmer og at noen den gang, som nå, ikke hadde betalt for innværende år.

Etter hvert som folk meldte seg inn steg ”medlemstallet” til nye høyder. Ti år senere, i 1988 var tallet passert 1200, men da var det to år etterslep på manglende innbetaling, og nesten 320 stykker ble strøket ved årsslutt.

Vi kunne jo regne ut ”medlemstallet” på en annen måte også. Kontin-

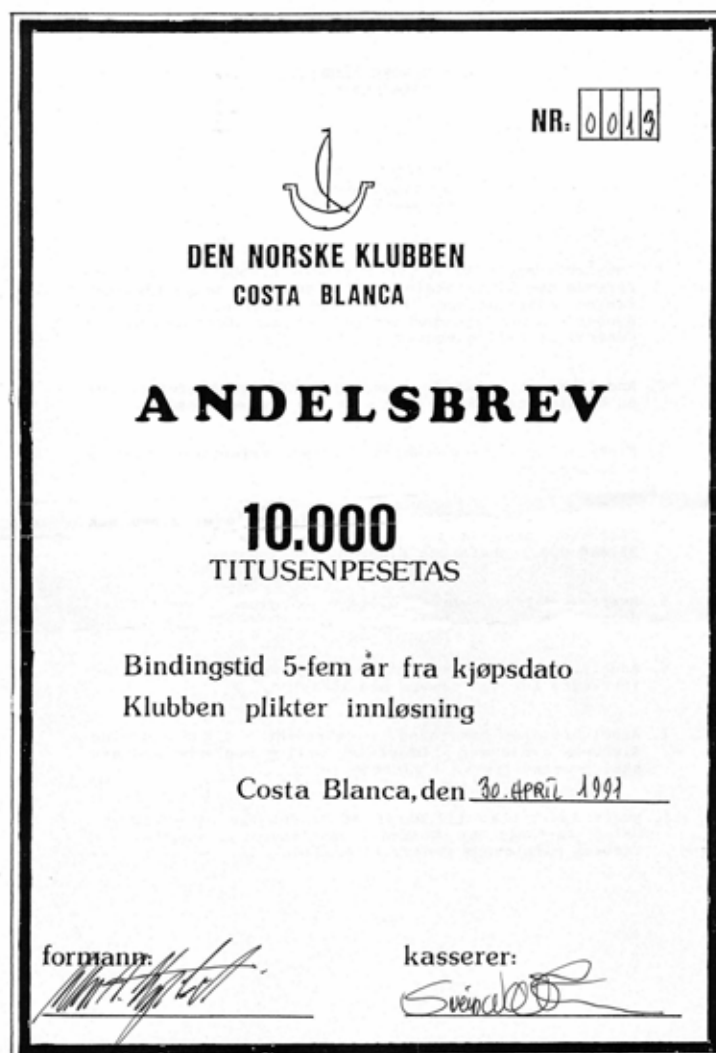
gentinnbetalingen delt på kontingenten. For eksempel har vi funnet ut at det i 1995 var kontingentinntekter på 1.945.080,- pesetas delt på 166.386 blir € 11.690,- . Kontingenten var i snitt det året 30 euro og da skulle det bli ca 390 medlemmer? Arkivet sier at det var 816 medlemmer, og da burde

jo inntekten vært € 24.480,- eller ca fire millioner pesetas. Vi jobber videre med å analysere og strukturere historien.

”Det er resultatene som teller”, har vi lært og vi ser jo av regnskapene at klubben stort sett har levd fra ”hånd

til munn” gjennom alle år. Det som skiller seg ut, og står frem som noe unikt, er de 5 -6 årene fra 1984 og frem til kjøpet av klubblokaler, i denne perioden bygget klubben opp egenkapital ved hjelp av charterturene til og fra Norge. Ca 150 tusen kroner i året ble akkumulert og det dekket den nødvendige egenandelen for lån ved kjøpet i 1990.

Videre var det kostnadsfri, ulønnet arbeidsinnsats fra aktive styremedlemmer og medlemsfinansieringen av Alfa Lux lokalene ved andelsbrev, som skapte grunnlaget for den egenkapitalen klubben har i dag, og det er styrets ansvar å administrere denne slik at den ikke skusles bort.

For 15 år siden var det nedenstående klubbens hverdags

Her siterer vi sluttbemerkningene fra klubbens formann

8. Formannens sluttbemerkning. (1994)

"Et år er passert og når jeg gjennomgår Styrets beretning, er det iøynefallende det mangfold Klubben representerer. Det er undergrupper med stor spennvidde hva temaer angår. Vi har Costatrimmen, Bridgegruppen, Litterært Forum (ULF)*, Historiegruppe, Sangkor (CANTAMOS), Teatergruppe, Sosialgruppe og Vin- og Gourmetklubben, Reisevirksomhet og eget Bibliotek.

andre av fellesutgiftene for de vi er mange brukere. Vi kan trygt si at på sikt er ikke lokalene egnet for klubbvirksomhet. Styret vil utrede denne saken nærmere.

Jeg må til slutt si følgende: Klubbens eksistens er avhengig av et aktivt styre og en stor del frivillig hjelp- om en lovlig registrert forening plikter vi bl.a. å føre korrekt regnskap og må ha en kasserer/regnskapskyndig sekretær, som kan ta seg av løpende saker. Det er et kollektivt ansvar for medlemmene og Generalforsamlingen at de nødvendige funksjoner fylles ved at villige og egnede medlemmer stiller sin tid til rådighet og blir valgt inn. Alternativet å ansette kvalifisert og betalt hjelp har klubben ikke råd til.

Sign: Bjørn Wahl
Formann."

*)ULF står for Uhøytidlig Litterært Forum red.anm.

For å få gjennomført dette, er det meget og usynlig forarbeide og tilrettelegging som må gjøres. Dette arbeidet må være på frivillig basis ellers vil det ikke kunne gjennomføres. Det er en klubbs styrke det arbeid som blir gjort av mennesker som har interesse for at ting skal fungere. Klubben er bare en virksom klubb så lenge disse menneskene er villig til å gjøre dette. Medlemmene burde være takknemlig og støtte opp om disse isteden for og kritisere. Det er alltid lettere og kritisere enn å gjøre ting selv.

Klubben var i et økonomisk uføre i 1990 med mange ansatte, og for mye gjeld som det skulle betales renter for. Det var også et regnskap som ikke inneholdt alle de utgiftene som var det året. Det var det vi kalte etterslep som stadig ble større og større. Problemet oppsto når man kjøpte lokalene og forventet mer penger som gaver. Når det nå økonomiske er under kontroll, kommer det av at klubben har nedbetalt gjeld, leier ut lokaler, og har vært uten lønnet sekretærhjelp i noen år. Klubben har også måttet betale erstatning til tidligere som har hatt avtaler som har vært inngått ugunstig for klubben. Klubblokaler vil i framtiden stå som et mulig problem da det er kjøpt lokaler i et hus som er bygget for leiligheter og ikke drift av en klubb. Det har 1994 vært en holdning fra de øvrige leieboerne at klubben ikke skal ha aktiviteter om kvelden. Det er også en holdning av vi skal betale mer enn

DEN NORSKE KLUBBEN COSTA BLANCA ORDINÆR GENERALFORSAMLING 1995.

STYRETS ÅRSBERETNING 1994.

Denne rapport til Generalforsamlingen gjelder kalenderåret 1994.

STYRETS SAMMENSETNING.

NAVN	FUNKSJON	VALG FOR PERIODEN
Bjørn Wahl	Formann	1994
Arild Strømsoen	Viseformann	1994-1995
Ulf Holmen	Kasserer	1993-1994
Angelica Majos	Medlem	1993-1994
Aage B. Bøckmann	Medlem	1993-1994
Andreas Øverland	Medlem	1993-1994
Leif Halvorsen	Medlem	Flyttet til Norge
Lise Hamremo	Medlem	1993-1994
Randi Kystad	Medlem	1995-1996
Turid Selen	Medlem	1995-1996
Leif Christiansen	Medlem	1995-1996
Wilhelm A. Kystad	Rådets representant	
Per Rustad	1. Varamann	1993-1994
Rolf Simonsen	Representant til Rådet	1993-1994
Birger M. Oppedal	Revisor	1993-1994
Asbjørn Nøland	Revisor	1993-1994
Egil Nerstad	Vararevisor	1993-1994
Oddvar Tjøm	Valgkomiteformann	1993-1994
Aagot Lem	Medlem	1993-1994
Astrid Kajander	Medlem	1993-1994
Sigurd Vagle	Varamann	1993-1994

2. Styremedlemmer, tillitsmenn og varamenn hvis valgperiode nå utløper er understreket. Dog gjør man oppmerksom at formannen var valgt for et år, for å ikke komme i utakt med viseformannen, slik at det skulle bli valg på disse funksjonene samme år.

dag. Det er tydelig at tidene ikke har endret seg stort.

enn i 1994 (Bjørn Wahl), og i 1995 (Roald Olaussen).

14. Formannens sluttbemerkning. (1995)

"Klubblokalene fikk i løpet av våren en nødvendig ansiktsløftning ved innkjøp av nye gardiner og nye møbler. På tross av at lokalene nå er meget triveligere, har besøket i klubben gått ned. Vi har merket det både på utlånet i biblioteket og på kantinedriften. Man kan selvsagt spekulere på hva grunnene kan være, men introduksjonen av norsk radio og TV program via satellitt kan være en av grunnene.

Oppslutningen om våre arrangementer er stort sett tilfredsstillende. Spesielt gledelig er oppslutningen om våre større arrangementer.

Når det gjelder reisevirksomheten, har imidlertid tilslutningen vært skuffende. Dette er noe som også har gått igjen i tidligere år. Interessen for å være med på organiserte reiser i klubbens regi har vært synkende de siste årene. Retur av det utsendte spørreskjema om reiseønsker viser også en laber interesse for slik virksomhet. Spørsmålet er om det er bryet verd å drive med reiser,

i betraktning av at tilbudet på markedet er stort.

Etter at Aktuelt Magasin sa opp sitt leieforhold i klubben og flyttet, har arbeidsforholdene i kontorlokalene blitt betraktlig roligere. Samarbeidet med A.M. har imidlertid ikke lidd av at de nå har egne lokaler, snarere tvert imot. Tapet av leieinntekter vil imidlertid bli følbart i 1996. I dette året må klubben også belage seg på tydelige tilbakebetalinger av Andelsbrev som ble tegnet i 1991.

Rentene av Andelsbrevfondet skulle etter planen nyttes til nedbetaling av lån. For å redusere tyngende renteutgifter, måtte selve fondet benyttes til nedbetaling av lån.

Resultatet er at klubben nå må benytte klubbens ordinære inntekter til å innfri andelsbrev som forfaller.

Siden medlemstallet ikke øker, må vi ta inn mer på aktivitetene samtidig som vi må redusere utgiftene. Vi ser imidlertid lys i tunnelen, og mener vi er på rett vei og at klubben skal kunne fortsette som nå uten at det er nødvendig med noen kontingent forhøyelse. Dette betyr imidlertid økt innsats for klubben fra oss alle, ikke bare fra de tillitsvalgte.

På generalforsamlingen 14 mars 1995 ble det besluttet å nedsette en komite bestående av to styrerepresentanter og to representanter fra Rådet. Komiteens mandat var å fremme en innstilling til styret om hvordan styret og klubben skal forholde seg vis-a-vis undergruppene. Innstillingen forelå den 15 desember 1995, og styret vil i møte med representanter for undergruppene legge frem de forslag som er fremmet, og gi Generalforsamlingen en redegjørelse for dette.

Jeg vil til slutt få takke alle som aktivt har bidratt med hjelp til klubbens drift enten med arbeidsinnsats, med gaver, eller med oppslutning om arrangementer.

Dette har vært meget oppmuntrende for styret, og styrker oss i troen på at Den Norske Klubben Costa Blanca har en fremtid.

Sign: Roald Olaussen,
Formann."

DEN NORSKE KLUBBEN COSTA BLANCA		
ORDINÆR GENERAL FORSAMLING 1996		
Styrets årsberetning for kalenderåret 1995.		
1. STYRETS SAMMENSETNING.		
Navn	Funksjon/ Arbeidsområde	Valgperiode
OLAUSSEN, Roald	Formann	1995 - 1997
STRØMSMOEN, Arild	Nestformann	1994 - 1996
BÖCKMANN, Aage	Styremedl./klubblokal.	1995 - 1997
CHRISTIANSEN, Leif	Styremedl./koord. undergr.	1994 - 1996
FALCH-NIELSEN, Jan	Styremed./reiser/turer	1995 - 1996
KYSTAD, Randi	Styremedl./arrangement	1994 - 1996
LAURITZEN, Thore	Styremedl./reiser/turer	1995 - 1997
MYRSETH, Norvald	Kasserer	1995 - 1997
RÅDAHL, Rolf	Styremedl./klubblokal.	1995 - 1997
SELEN, Turid	Styremedl./arrangement	1995 - 1997
TOLLEFSEN, Tor	Styremedl./styresekretær	1995 - 1997
BJUNE, Solveig	1 varamedlem	1995 - 1997
BIRKELAND, Tore	2 varamedlem	1995 - 1997
GENERALFORSAMLINGENS REPRESENTANT TIL RÅDET:		
SIMENSEN, Rolf	Representant	1995 - 1997
TJØM, Oddvar	Vararepresentant	1994 - 1996
REVISORER:		
GAARDER, Odd Runar	1 revisor	1995 - 1997
ULLTVEIT-MOE, Bjørn	2 revisor	1995 - 1997
HALSETH-LUND, Nils	vararevisor	1995 - 1997
VALKOMITE:		
KAJANDER, Astri	Formann	1994 - 1996
JAHRE, Aagot	Medlem	1995 - 1997
LEM, Aagot	Medlem	1995 - 1997
VAGLE, Sigurd	Varamedlem	1994 - 1996